

[Maigaard.]

hovedstadsordning må man sikre den nøjest mulige sammenhæng mellem busdriften og al anden form for trafik. Det vil være skadeligt at splitte det op. Det er det ene punkt. Og det andet punkt er, at der må sikres en nøje sammenhæng mellem trafikordningen og hovedstadsordningen, mellem trafikordningen og planlægningen. Disse to ting må heller ikke skilles fra hinanden.

Mine sidste bemærkninger skal gå på behovet for, at der bliver skabt en løsning nu, i denne samling. Jeg tror, at vi efterhånden er kommet så langt ud, at det overhovedet at finde en løsning er vigtigere end at blive ved med at slås for den helt rigtige løsning. Og hvis man bliver ved med at slås, så medfører det, at de nuværende tilstande fortsætter til gavn for ingen og til skade for alle. Jeg vil altså mene, at dette at finde en løsning nu må være det afgørende, og skulle det blive en løsning i to tempi, som hr. Niels Helveg Petersen antydede, ja, så kunne vi vel tage det, fordi det afgørende er, at vi kommer i gang, at vi får standset planløsheden, begynder at bringe fornuft, orden og planlægning ind i hovedstadsregionen.

Derfor ser jeg 3 politikertyper i den debat, der skal føres i de næste måneder. Jeg ser høgene, jeg ser duerne, og jeg ser de konservative, som jo helt har sat sig udenfor, og som derfor ikke påkalder sig så stor interesse, når der skal laves en løsning nu. Jeg vil derfor gerne slutte med at udtrykke håbet om, at duerne i de 4 andre partier, i socialdemokratiet, venstre, det radikale venstre og SF, vil finde hinanden og vil kurre sammen, således at vi når til et resultat med hensyn til en hovedstadsordning i denne samling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg må sige, at er der uenighed om måden, hvorpå vi skal løse hovedstadsreformen, så fremgik det med al ønskelig tydelighed af samtlige ordføreres taler, at nu skulle en løsning komme, og det er jeg i og for sig tilfreds med. Om det så når dertil, at det bliver duerne, der kurrer sammen, eller det bliver høgene, der hugger efter hinanden og hugger så længe, at de opdager, at det ikke kan betale sig at slås, og finder en løsning, er så en anden ting.

Jeg er ikke særlig enig med hr. Poul Schlüter, men der er i hvert fald én ting, som jeg er helt enig med hr. Poul Schlüter i, og det er, at der skal ikke skabes nogen snørklede administrative problemer, og dermed har vi sagt, hvad vi skal sige om det konservative forslag.

Regeringens forslag mener vi virkelig alvorligt. Vi har ikke opgivet vore forslag, så lidt som andre i denne sal har opgivet deres forslag, og der er endda kommet sådan lidt garnering på både fra de radikales og fra venstres side.

Om det skulle være mere praktisk med et hovedstadsråd, som hr. Poul Schlüter siger, ved jeg ikke. Jeg har stadig væk den opfattelse, at uden hensyn til, hvilket resultat man vil nå til, er det ikke praktisk med en for stor administration. Hvis hr. Poul Schlüter mener, at det konservative forslag er 2-leddet, har hr. Poul Schlüter en mærkelig opfattelse af 2-leddede ordninger, idet jeg har forstået, at der oven på den 2-leddede administration skal opbygges 5 andre, som hver især skal udpeges efter forholdstalsvalg og indirekte og i givet fald indeholde ca. 21 hver, dvs. 105. Jeg går ud fra, at der ikke skal være sammenfald i dem alle sammen, og jeg kan ikke se nogen forenkling på nogen som helst måde. Jeg vil endda vove den påstand, at den direkte indflydelse og det forhold mellem ansvar og beslutning, man taler om, i hvert fald ikke er at finde i det konservative forslag.

Til hr. Enggaard vil jeg gøre den bemærkning, at jeg ikke føler, at det er en provokation at genfremsætte og fastholde et standpunkt. Det kan ikke være rimeligt at opfatte det som en provokation. Og når der tales om de store overskrifter om tyveri og den slags ting, må jeg nok sige, at de store overskrifter startede i venstreaviserne, og så kan vi egentlig lade den sag ligge.

Hr. Enggaard sagde, at efter folketingets start skete der intet. Jeg tror, hr. Enggaard er opmærksom på, at det, der skete i mellemfasen, var dette, at man søgte at få det gamle udvalg til at fortsætte, og man havde bestræbelser i gang med det, men så kom folketingets nye forretningsorden i vejen. Det var i og for sig det, der sinkede. Det var ikke ministeren eller regeringen, der ønskede at sinke denne sag. Man forsøgte at undgå